Dimecres 1 de Quaresma

Text de l'Evangeli (*Lc* 11,29-32): En aquell temps, s'anava reunint encara més gent, i Jesús es posà a dir-los: «Aquesta generació és una generació dolenta: demana un senyal, però no se li donarà altre senyal que el senyal de Jonàs. Ja que, com Jonàs va ser un signe per als ninivites, així serà també el Fill de l'home per a aquesta generació. La reina del Migjorn s'alçarà en el judici contra els homes d'aquesta generació i els condemnarà, perquè vingué des de l'extrem de la terra a escoltar la saviesa de Salomó, i mireu que hi ha alguna cosa més que Salomó aquí! Els ninivites s'aixecaran en el judici contra aquesta generació i la condemnaran, perquè es van convertir a la predicació de Jonàs, i mireu que hi ha alguna cosa més que Jonàs aquí!».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Ja que, com Jonàs va ser un signe per als ninivites, així serà també el Fill de l'home per a aquesta generació»

Fr. Roger J. LANDRY
(Hyannis, Massachusetts, Estats Units)

Avui, Jesús ens diu que el senyal que donarà a la "generació perversa" serà Ell mateix, com el "senyal de Jonàs" (cf. Lc 11,30). De la mateixa manera que Jonàs permeté que el llencessin per la borda per calmar la tempesta que amenaçava enfonsar-los —i, així, salvar la vida de la tripulació—, igualment Jesús permeté que el llencessin per la borda per tal de calmar les tempestes del pecat que posen en perill les nostres vides. I, semblantment com Jonàs passà tres dies en el ventre de la balena abans que el vomités a terra sa i estalvi, així Jesús hauria de passar tres dies en el si de la terra abans no abandonés la tomba (cf. Mt 12,40).

El senyal que Jesús donarà als "malvats" de cada generació és la seva mort i resurrecció. La seva mort, acceptada lliurement, és el senyal de l'increïble amor de Déu per nosaltres: Jesús donà la seva vida per a salvar la nostra. I la resurrecció d'entre els morts és el senyal del seu poder diví. Es tracta del senyal més poderós i commovedor que hom mai hagi donat.

A més, però, Jesús és també el senyal de Jonàs en un altre sentit. Jonàs fou una icona i un mitjà de conversió. Quan en la seva predicació «D'aquí a quaranta dies, Nínive serà destruïda!» (Jon 3,4) adverteix els ninivites pagans, es converteixen, ja que tots ells —des del rei fins els nens i els animals— es cobriren amb sac i cendres. Durant aquests quaranta dies de la Quaresma, tenim algú "molt més gran que Jonàs" (cf. Lc 11,32) predicant-nos la conversió: Jesús mateix. Per tant, la nostra conversió hauria de ser igualment plena.

«Ja que Jonàs era un servent», escriu sant Joan Crisòstom en la persona de Jesucrist, «però jo sóc el Mestre; i ell fou llençat per la balena, però jo vaig ressuscitar d'entre els morts; i ell proclamava la destrucció, però jo he vingut a predicar la Bona Nova i el Regne».

La setmana passada, el Dimecres de Cendra, ens cobrirem amb cendra, i cadascú escoltà les paraules de la primera homilia de Jesucrist, «Penedeix-te i creu en l'Evangeli» (cf. Mc 1,15). La pregunta que hem de fer-nos és: —Hem respost ja amb una profunda conversió com la dels ninivites i hem abraçat aquell Evangeli?

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Jonàs era un servent, però Jo sóc el Mestre; i ell fou llençat per la balena, però Jo vaig ressuscitar d'entre els morts; i ell proclamava la destrucció, però Jo he vingut a predicar la Bona Nova i el Regne» (Sant Joan Crisòstom)

- «Una cosa és clara: el senyal de Déu per als homes és el Fill de l'home, Jesús mateix. I ho és de manera profunda en el seu misteri pasqual, en el misteri de mort i resurrecció. Ell mateix és el "signe de Jonàs"» (Benet XVI)

- «Jesús lliga la fe en la resurrecció a la seva pròpia persona: 'Jo sóc la Resurrecció i la vida' (Jn 11,25) (...). D'aquest esdeveniment únic, en parla com del 'signe de Jonàs' (Mt 12,39) i del signe del temple: anuncia la seva Resurrecció per al tercer dia després de la mort» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 994)

Altres comentaris

«Hi ha alguna cosa més que Salomó aquí!; hi ha alguna cosa més que Jonàs aquí!»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli ens convida a centrar la nostra esperança en Jesús mateix. Justament, Joan Pau II ha escrit que «no serà una fórmula el que ens hagi de salvar, però sí una Persona i la certesa que ella ens infon: 'Jo sóc amb vosaltres!'».

Déu —que és Pare— no s'ha desdit de nosaltres: «El cristianisme és gràcia, és la sorpresa d'un Déu que, no satisfet solament amb la creació del món i de l'home, s'ha posat al costat de la seva criatura» (Joan Pau II).

Ens trobem encetant la Quaresma: no deixem passar de llarg l'oportunitat que ens brinda l'Església: «Ara és el temps favorable, ara és el dia de la salvació» (2Co 6,2). Després de contemplar en la Passió el rostre sofrent de Nostre Senyor Jesucrist, encara demanarem més senyals del seu amor? «Aquell qui no havia conegut mai el pecat, Ell per nosaltres el féu pecat, per tal que nosaltres esdevinguéssim en Ell justícia de Déu» (2Co 5,21). Més encara: «Ell, que no va plànyer el seu propi Fill, sinó que l'oferí per tots nosaltres, com no ens ho donarà tot amb Ell? (Rm 8,32). Encara pretendrem més senyals?

En el rostre ensangonat del Crist «hi ha alguna cosa més que Salomó aquí! (...); hi ha alguna cosa més que Jonàs aquí!» (Lc 11,31-32). Aquest rostre sofrent de l'hora extrema, de l'hora de la Creu és «misteri en el misteri, davant el qual l'ésser humà s'ha de prostrar en posat d'adoració». En efecte, «per tal de retornar a l'home el rostre del Pare, Jesús hagué d'assumir no solament el rostre de l'home, sinó carregar-se fins i tot amb el “rostre” del pecat» (Joan Pau II). ¿Volem més senyals?

«Heus aquí l’home!» (Jn 19,5): heus aquí el gran senyal. Contemplem-lo des del silenci del “desert” de l'oració: «El que tot cristià ha de fer en qualsevol temps [pregar], ara cal executar-ho amb més sol·licitud i amb més devoció: així complirem la institució apostòlica dels quaranta dies» (Sant Lleó el Gran, papa).